

Arrest

nr. 203 426 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt naar België op 9 januari 1990 om zijn echtgenote te vervoegen. Nadat hij op 18 maart 1991 in het bezit gesteld werd van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister, diende hij op 3 februari 1992 een aanvraag in tot vestiging. Hij verkrijgt op 21 augustus 1992 de toelating op zich in het Rijk te vestigen.

1.2. Verzoeker wordt op 25 maart 1994 door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 9 jaar + 4 jaar uit hoofde van verkrachting op een meerderjarige persoon, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat de verkrachting is gepleegd onder bedreiging van een wapen of een op een

wapen gelijkend voorwerp; aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren.

1.3. Verzoeker wordt op 6 april 1995 door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee maanden met uitstel van drie jaar uit hoofde van opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of een ongeschiktheid tot arbeid veroorzaakt hebbende; aan opzettelijke slagen of verwondingen (2 personen).

1.4. Verzoeker wordt op 23 augustus 1995 door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van drie maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne.

1.5. Verzoeker wordt op 22 april 1999 door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van één jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van de openbare telecommunicatie-infrastructuur te hebben gebruikt om overlast of schade te veroorzaken aan een correspondent.

1.6. Verzoeker wordt op 14 maart 2001 gewaarschuwd dat hij zal worden uitgezet, indien hij zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen.

1.7. Verzoeker wordt op 28 maart 2007 door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van zeven jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (2 feiten); aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was.

1.8. Verzoeker wordt op 8 mei 2008 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van vier maanden met uitstel van drie jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne in een strafinrichting; aan psychotrope stoffen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk amfetamine in een strafinrichting.

1.9. Op 15 november 2010 wordt ten aanzien van verzoeker een koninklijk besluit tot uitzetting getroffen, evenals een ministerieel besluit tot ter beschikking stelling van de Regering met het oog op terugleiding naar de grens. Verzoeker stelt een annulatieberoep in tegen voormelde beslissingen, waarbij deze beslissingen bij arrest van de Raad van 22 augustus 2012 met nummer 86 141 worden vernietigd.

1.10. Verzoeker wordt op 21 oktober 2013 in vrijheid gesteld.

1.11. Verzoeker wordt op 12 januari 2014 opgesloten naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen, waarbij de strafuitvoeringsrechtbank op 7 februari 2014 de voorlopige invrijheidstelling herroept.

1.12. Verzoeker wordt op 11 maart 2015 in vrijheid gesteld.

1.13. Verzoeker wordt op 12 december 2015 opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Dit aanhoudingsmandaat wordt op 23 maart 2016 onder voorwaarden opgeheven en verzoeker wordt opnieuw in vrijheid gesteld.

1.14. Verzoeker wordt op 12 december 2016 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een werkstraf van 90 uren uit hoofde van weerspanningheid tegen agenten.

1.15. Verzoeker wordt op 28 februari 2017 onder aanhoudingsmandaat opgesloten naar aanleiding van afpersing met het gebruik of vertoon van wapens. Dit aanhoudingsmandaat wordt door de raadkamer op 24 april 2017 verlengd voor één maand.

1.16. Verzoeker vult op 4 april 2017 het formulier "hoorrecht" in.

1.17. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 mei 2017 een beslissing tot beëindiging van verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 4 mei 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Krachtens artikel 22 § 1, 3°, artikel 23 en artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U trad op 4 augustus 1988 in Turkije in het huwelijk met K.N., geboren te Houthalen op 15.12.1969, van Belgische nationaliteit.

U kwam op 09.01.1990 naar België om uw echtgenote te vervoegen en u werd op 15.01.1990 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 08.04.1990. Op 18.03.1991 werd u in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. U diende op 03.02.1992 een aanvraag tot vestiging in en u werd op 21.08.1992 toegelaten om u te vestigen in het Rijk.

Op 20.07.1993 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van verkrachting. U werd naar aanleiding van dit aanhoudingsmandaat op 25.03.1994 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 9 Jaar + 4 jaar uit hoofde van verkrachting op een meerderjarige persoon, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat de verkrachting is gepleegd onder bedreiging van een wapen of een op een wapen gelijkend voorwerp; aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren. Deze feiten pleegde u in de nacht van 17 op 18 juli 1993.

U werd op 06.04.1995 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of een ongeschiktheid tot arbeid veroorzaakt hebbende; aan opzettelijke slagen of verwondingen {2 personen}. Deze feiten pleegde u op 2 juni 1993.

Op 23.08.1995 werd u door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne (feit gepleegd tijdens uw hechtenis op 21 juni 1994).

Op 22.04.1999 werd u door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van de openbare telecommunicatie-infrastructuur te hebben gebruikt om overlast of schade te veroorzaken aan uw correspondent, met onmiddellijke aanhouding (feit gepleegd tijdens uw hechtenis op 5,8 en 14 april 1997).

U werd op 28.03.2007 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (2 feiten); aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, met onmiddellijke aanhouding (feiten gepleegd tijdens uw hechtenis op 9,10,12 en 17 april 2003).

Op 08.05.2008 werd u door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne in een strafinrichting; aan psychotrope stoffen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk amfetamine in een strafinrichting. Deze feiten pleegde u op 11 juni 2007.

Op 14.03.2001 werd u gewaarschuwd te worden uitgezet zo u zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen.

De Commissie van Advies voor Vreemdelingen meende in haar advies van 28.06.2010 dat uw uitzetting uit het Rijk gerechtvaardigd was en u werd op 15.11.2010 onderworpen aan een koninklijk besluit tot uitzetting en een ministerieel besluit ter beschikking stelling van de Regering, beslissingen u betekend op 26.11.2010.

U diende op 27.12.2010 een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de nietigverklaring te vorderen van deze beslissingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 22.08.2012 het koninklijk besluit tot uitzetting van 15.11.2010 en het besluit tot ter beschikking stelling van de Regering met het oog op terugleiding naar de grens van 15.11.2010 vernietigd.

Op 21.10.2013 werd u vrijgesteld.

U werd op 12.01.2014 opgesloten naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen. De Strafvuiteringsrechtbank heeft op 07.02.2014 uw voorlopige invrijheidstelling van 21.10.2013 herroepen. Uw strafrestant was 423 dagen.

Op 11.03.2015 werd u vrijgesteld.

Op 12.01.2014, amper 3 maand na uw invrijheidstelling, werd u opgesloten onder aanhoudingmandaat naar aanleiding van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Het aanhoudingsmandaat werd op 23.03.2016 onder condities opgeheven en u werd vrijgesteld.

U werd op 12.12.2016 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een werkstraf van 90 uren uit hoofde van weerspanning tegen agenten. Dit feit pleegde u op 06.04.2015.

Op 28.02.2017 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van afpersing met gebruik of vertoon van wapens. Op 24.04.2017 verscheen u voor de Raadkamer die de handhaving voor 1 maand heeft verlengd.

Op 04.04.2017 hebt u het formulier "hoorrecht" ingevuld. U verklaarde dat u sinds 10.01.1990 in België bent; dat u in het bezit bent van een geldige identiteitskaart en van een rijbewijs; dat u voor een hernia behandeld wordt in St. Lucas; dat u gescheiden bent en al 8 jaar een vaste relatie hebt met V.S.A. met wie u niet gehuwd bent maar wel wettelijk samenwoont; dat u 2 kinderen hebt waarmee u geen contact meer heeft; dat uw kinderen uit uw 1^{ste} huwelijk zijn; dat u met uw dochter nog enigszins contact hebt maar dat uw zoon u niet meer wil spreken; dat u 1 minderjarig stiefkind hebt; dat u nog familie hebt in Turkije nl, uw broer, 4 zussen en uw moeder; dat u een opleiding carrosserie hebt gevolgd; dat u altijd vast werk hebt gehad (Belgacom); dat u containerwerk en huisvuilophaling deed; dat u in Turkije werkzaam was als operator bij bulldozers; dat u niet wil terugkeren naar uw land omdat u hier al 30 jaar woont, niemand meer kent in Turkije, uw familie daar wel woont maar dat uw leven hier is en dat u al 30 jaar weg bent; dat u van uw vrouw houdt, hier 2 kinderen hebt, hier meer mensen kent dan in Turkije en uw toekomst met uw partner A. wil opbouwen.

U bent op 22-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 50 jaar oud. U hebt bijzondere banden gesmeed met België, door er meer dan de helft van uw bestaan te hebben geleefd. Ik kan aannemen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. Ik merk evenwel op dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voordat het tegendeel bewijst. Daarenboven bracht u ruim 21 jaar van de ongeveer 28 jaar dat u in België bent, in detentie door. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbaar feiten. Ondanks het feit dat u op 14.03.2001 gewaarschuwd werd dat u het land uitgezet zou worden indien u zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen, werd u nog maar liefst 3 maal veroordeeld. Zelf tijdens uw penitentiair verlof deinsde u er niet voor terug om de wet te overtreden.

Van 04.08.1988 tot 08.04.1997 was u gehuwd met de Belgische K.N.. Uit deze relatie werden er twee kinderen geboren die de Belgische nationaliteit hebben, beiden zijn reeds meerderjarig. Uw kinderen kwamen niet op bezoek in de gevangenis. Uit een verslag van 07.03.2009 van de wijkagent blijkt dat de kinderen inderdaad niet op bezoek kwamen in de gevangenis en dat zij geen schriftelijk of telefonisch contacten met u onderhielden; dat ze niets te maken wilden hebben met u; dat u niet bijdroeg aan hun opvoeding. Uw beide kinderen zijn meerderjarig en enkel met uw dochter stelt u nog enigszins contact te hebben. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In

het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw meerderjarige kinderen daar er nauwelijks contact is. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw meerderjarige kinderen wordt dan ook niet aangenomen. Wat er ook van zij, uw kinderen hebben steeds de mogelijkheid om u in Turkije te bezoeken indien zij dat zouden wensen.

U verklaart al 8 jaar een relatie te hebben met de Belgische V.S.A.C.A., geboren te Gent op 09.11.1967. Zij komt u bezoeken in de gevangenis. Ik kan redelijkerwijze aannemen dat zij van bij de aanvang van jullie relatie op de hoogte was (of had moeten zijn) van uw strafrechtelijk verleden, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie. Ondanks deze relatie heeft u zich er in diezelfde periode nog toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Gezien uw frequente detenties lijkt het weinig aannemelijk dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dal valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat u een werkelijk gezinsleven onderhoudt met uw Belgische partner, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of elders.

Wat betreft uw 3 stiefkinderen, waarvan 1 minderjarig, merk ik op dat u deze niet officieel erkend heeft. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. er> Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband zou hebben met het kind van uw vriendin. In casu blijkt niet dat u een zorgdragende volwassene bent voor het kind van uw vriendin. Er wordt dan ook geen beschermenswaardig gezinsleven met het kind van uw partner aannemelijk gemaakt.

De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Zowel uw moeder, 4 zussen als uw broer zijn nog steeds woonachtig in Turkije. Zij kunnen u mogelijkerwijze tijdelijk opvangen en u helpen om u opnieuw te integreren. Gezien u tot op twintigjarige leeftijd in Turkije woonachtig was, bent u vertrouwd met de Turkse cultuur en taal.

Wat betreft uw bewering dat u altijd vast werk gehad hebt, merk ik op dat uit uw administratief dossier blijkt dat u enkel van 08.09.2014 tot 30.09.2014 officieel werk hebt verricht, nl. bij "VB. New Look" in Roeselare.

Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een oneerlijke, gewelddadige en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 7 maal correctioneel veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten en dat u opnieuw onder aanhoudingsmandaat staat, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

De openbare orde dient te worden beschermd en een beëindiging van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering uit het Rijk vormt hiertoe een gepaste maatregel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 22 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van *“de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht”*. Tevens is van verzoeker van oordeel dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 22§1, 3° Vw.

Dat evenwel het art. 22 Vw. het volgende stelt :

[...]

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de correctionele veroordelingen in hoofde van verzoeker van 25.03.1994, van 6.04.1995, van 23.08.1995, van 22.04.1999, van 28.03.2007, van 8.05.2008, en van 12.12.2016 en naar zijn opsluiting onder aanhoudingsmandaat dd. 28.02.2017 naar aanleiding van afpersing met gebruik of vertoon van wapens.

Verweerder is van oordeel dat verzoekers gedrag een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar de parlementaire werkzaamheden, meer bepaald de memorie van toelichting, m.b.t. de wet dd. 24.02.2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die voormeld artikel in de Vreemdelingenwet invoegde :

“Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om “ernstige redenen” van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21” (p. 21)(Kamer van volksvertegenwoordigers (www.dekamer.be) Stukken : 54-2215/ 01(2016/2017), memorie van toelichting, <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/2215/54K2215001.pdf>).

“Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C- 601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)” (p. 23)

“Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving” (p. 26).

“Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen” (p. 26)

4.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd en naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker. Dat de loutere verwijzing naar de vroegere correctionele veroordelingen van verzoeker, welke in hoofdzaak dateren van meer dan 9 jaar geleden, naar de correctionele veroordeling van 12.12.2016, waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een werkstraf van 90 uren, en naar zijn huidige opsluiting op 28.02.2017 onder aanhoudingsmandaat, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie en dus een ernstig gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het

administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".(
<http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-26-02-2016-0>)

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)(RvV 10 november 2016, 169.732, T. Vreemd., 2017, 1, 49-50.) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Meer zelfs, in casu dient te worden aangetoond dat er sprake is van « ernstige redenen van openbare orde ». Verweerder verwijst in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en naar zijn huidige opsluiting op 28.02.2017 onder aanhoudingsmandaat zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren(RvV nr. 52.575 dd. 7 december 2010 en RvV nr. 50.455 dd. 28 oktober 2010, <http://www.rvv-cce.be>).

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 22 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

6.

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 8 EVRM en het art. 74/13 Vw., geen rekening dient te worden gehouden met de lange duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het artikel 74/13 Vw. stelt immers eveneens het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat vaststaat dat verzoeker in België twee kinderen heeft, dat verzoeker samenwoont te Evergem met zijn levenspartner, A.V.S., en zijn drie stiefkinderen. Dat verweerder geenszins in de beslissing heeft rekening gehouden met verzoekers langdurig verblijf, zijn kinderen en zijn gezinsleven in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Belgische levenspartner met wie hij te Evergem samenwoont, wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel(Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.).

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt(PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken (Hof Mensenrechten 13 februari 2001 (Ezzouhdi t. Frankrijk), Rev. dr. étr. 2001, afl. 113, 273, Rev. trim. D.H. 2002, afl. 52, 959, noot M. DEMBOUR en T. Vreemd., 2001, afl. 3, 237.).

Dat de beëindigingsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn kinderen, levenspartner en stiefkinderen wonen, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

7.

Volgens verweerder is het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat verzoeker opmerkt dat de motivatie van de beëindigingsbeslissing geenszins in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM voldoet.

Eerst en vooral merkt verzoeker opnieuw op dat er door verweerder geen onderzoek werd ingesteld naar de aard en ernst van de recente "strafrechtelijke inbreuken".

Verweerder verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen doch, behalve de correctionele veroordeling op 12.12.2016 tot een werkstraf, dateren deze ondertussen van 1994-2008. Verzoeker is sedert 28.02.2017 opgesloten doch werd tot op heden nog niet veroordeeld door een strafrechtbank.

Verweerder gaat daarnaast geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die thans 50 jaar oud is, die samenwoont te Evergem met zijn stiefkinderen en levenspartner, die zelf in België tewerkgesteld is (cf. stuk 2), die zelf twee kinderen in België heeft en die sedert januari 1990 in België woont enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid/vastgesteld dat er voor verzoeker eveneens een concrete en grondige afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad.

Verweerder beperkt zich tot zeer algemene stellingen en stelt verder op een stereotype manier dat het gezin vrij is zich elders te vestigen of gescheiden te gaan leven en dat verzoekers levenspartner op de hoogte was zijn strafrechtelijk verleden. Verzoeker merkt dat hij en zijn levenspartner zich onmogelijk elders kunnen vestigen gezien het leven en de beroepswerkzaamheden van verzoeker in België en de beroepswerkzaamheden in België van zijn levenspartner (cf. stuk 2) en dat zij onmogelijk toch gescheiden kunnen leven.

In casu heeft er dus geen een concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

8.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belang (en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde)", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist (<http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-18-12-2014>).

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 (<http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-20-05-2014>) komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ("het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt") geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een uitgebreide feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 22, §1, 3°, 62, 1 en 23 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijf wordt beëindigd. Hierbij wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wel degelijk concreet ingegaan op de elementen die zijn zaak kenmerken en wordt

gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motivering van de bestreden beslissing wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel – en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel – staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van de artikelen 22, § 1, 3° en 23 van de Vreemdelingenwet waarbij evenwel enkel een einde aan het verblijf van verzoeker wordt gemaakt. De bestreden beslissing bevat geen terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel en een dergelijk besluit of maatregel gaat er ook niet mee gepaard.

2.5. Artikel 22 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.

In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.6. Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

2.7. Verzoeker is van oordeel dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag, waarbij hij aangeeft dat het niet kan volstaan om louter te verwijzen naar vroegere correctionele veroordelingen om hieruit af te leiden dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij benadrukt in dit verband dat de correctionele veroordelingen *“in hoofdzaak dateren van meer dan 9 jaar geleden”*. Tevens betoogt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke elementen die zijn zaak kenmerken.

2.8. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een gedegen en uitgebreid onderzoek heeft geleverd naar de concrete situatie van verzoeker. Verweerder heeft zich geenszins beperkt tot het louter verwijzen naar vroegere correctionele veroordelingen, doch heeft tevens concreet uiteengezet waarom er in casu wordt besloten tot een beëindiging van het verblijf wegens een ernstige bedreiging van de openbare orde. Zo kenmerkt de bestreden beslissing zich door:

- het oplijsten van de zeven veroordelingen door correctionele rechtbanken met inbegrip van de strafrechtelijke kwalificatie van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld;
- het oplijsten van de drie aanhoudingsmandaten en de redenen die hieraan aan de grondslag liggen;
- het oplijsten van de data van de gepleegde feiten, waarbij in het bijzonder wordt gewezen op het gegeven dat enkele van de feiten werden gepleegd tijdens een hechtenis;
- de weergave van de waarschuwing van 14 maart 2001 dat verzoeker uit het land zou worden gezet, indien hij zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen;
- de weergave van de verklaringen van verzoeker die hij heeft verstrekt naar aanleiding van het formulier *“hoorrecht”*;
- rekening te houden met de leeftijd van verzoeker; hierbij wordt aangegeven dat verzoeker thans 50 jaar oud is en op 22-jarige leeftijd naar België is gekomen. Er wordt gesteld dat kan worden aangenomen dat verzoeker bijzondere banden heeft met België en dat een terugkeer naar het herkomstland allicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. Er wordt aangegeven dat ondanks het lange verblijf in België evenwel niet is gebleken dat er sprake is van een zodanig bijzondere binding met België. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker ruim 21 jaar van de ongeveer 28 jaar dat hij in België verbleef, in detentie doorbracht. Er wordt opgemerkt dat verzoeker ondanks de waarschuwing op 14 maart 2001, maar liefst drie keren veroordeeld werd;
- rekening te houden met de twee kinderen van verzoeker, waarbij wordt aangegeven dat deze kinderen, die de Belgische nationaliteit hebben, reeds meerderjarig zijn en dat zij niets meer willen te maken hebben met verzoeker die ze ook niet zijn komen opzoeken in de gevangenis. Er wordt op gewezen dat een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist, quod non in casu. Daarenboven wordt gewezen op de mogelijkheid voor de kinderen om verzoeker in Turkije te bezoeken;
- rekening te houden met de relatie met een Belgische vrouw, waarbij wordt gesteld dat kan worden aangenomen dat de vrouw van bij het begin van de relatie op de hoogte was (of had moeten zijn) van het strafrechtelijk verleden en de mogelijke gevolgen hiervan voor het verblijf. Tevens wordt gesteld dat verzoeker, niettegenstaande deze relatie, nog strafrechtelijke inbreuken pleegde. Er wordt gewezen op de frequente detenties van verzoeker, zodat het weinig aannemelijk lijkt dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied. Er wordt bovendien op gewezen dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in verzoekers herkomstland of elders verder te zetten, waarbij wordt gesteld dat uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België kan worden verdergezet;
- rekening te houden met de drie stiefkinderen van verzoeker, waarvan één minderjarig is. Hierbij wordt opgemerkt dat verzoeker deze niet officieel heeft erkend. Er wordt op gewezen dat nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een bloed- of aanverwantschap zou hebben met het minderjarig kind van zijn partner en dat niet blijkt dat verzoeker een zorgdragende volwassene is voor het kind;
- rekening te houden met het contact met de vrienden en familie in België, waarbij wordt gesteld dat dit op andere manieren – zoals door korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen – kan worden onderhouden;
- rekening te houden met de aanwezigheid van verzoekers moeder, vier zussen en broer in Turkije, waarbij erop wordt gewezen dat die hem kunnen helpen met tijdelijke opvang en de integratie, waarbij wordt gesteld dat verzoeker ook 20 jaar in Turkije heeft gewoond, zodat hij geacht wordt vertrouwd te zijn met de Turkse taal en cultuur;

- rekening te houden met de tewerkstelling van verzoeker, waarbij wordt aangegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel van 9 september 2014 tot 30 september 2014 officieel werk heeft verricht.

De staatssecretaris concludeert dat *“uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een oneerlijke, gewelddadige en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 7 maal correctioneel veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten en dat u opnieuw onder aanhoudingsmandaat staat, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.*

De openbare orde dient te worden beschermd en een beëindiging van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering uit het Rijk vormt hiertoe een gepaste maatregel.”

2.9. In het licht van bovenvermelde overwegingen kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met de elementen die zijn zaak kenmerken of dat er geen grondig onderzoek in dit verband zou verricht zijn. Door louter zijn situatie te schetsen en de overtuiging te zijn toegedaan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn langdurig verblijf, zijn kinderen en zijn gezinsleven in België, toont verzoeker geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Evenmin toont verzoeker met zijn betoog aan dat de verwerende partij bepaalde elementen manifest verkeerd heeft beoordeeld.

2.10. De Raad kan verder, gelet op de elementen van het administratief dossier, verweerder volgen wanneer deze in zijn nota opwerpt, *“In zoverre de verzoekende partij nog meent dat de door haar opgelopen veroordelingen dateren van 2008, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij de afgelopen jaren grotendeels in detentie heeft doorgebracht, zodat zij uiteraard in die periode niet in de mogelijkheid was om nieuwe veroordelingen op te lopen.”*

2.11. Verzoeker kan er niet blind voor zijn dat zijn dossier zich kenmerkt door een opeenstapeling van veroordelingen, waarbij hij ongeveer 21 jaar van de 28 jaar verblijf in België van zijn vrijheid werd beroofd en zelfs tijdens zijn hechtenis en penitentiair verlof beteelde strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd of feiten die aanleiding geven tot aanhoudingsmandaten. De Raad kan verder enkel vaststellen dat de staatssecretaris, naast de veelheid aan feiten, tevens heeft gewezen op de ernst van de feiten. Verzoeker werd onder meer veroordeeld voor verkrachting, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal met geweld en druggerelateerde feiten. Hierbij wordt aangegeven dat blijkt dat verzoeker een oneerlijke, gewelddadige en bedrieglijke ingesteldheid heeft, waarbij hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen. Er wordt aangegeven dat uit verzoekers persoonlijke handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke, criminele ingesteldheid naar voren komt. De Raad wijst erop dat uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

2.12. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat het ook misloopt zodra verzoeker op vrije voeten wordt gesteld. Zo werd hij op 21 oktober 2013 in vrijheid gesteld, doch op 12 januari 2014 opnieuw opgesloten naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen. Op 11 maart 2015 werd verzoeker opnieuw in vrijheid gesteld, doch amper 3 maanden later werd hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst naar aanleiding van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Het aanhoudingsmandaat werd op 23 maart 2016 onder condities opgeheven, doch op 28 februari 2017, zijnde een drietal maanden voordat de bestreden beslissing werd getroffen, werd verzoeker wederom onder aanhoudingsmandaat geplaatst, ditmaal voor afpersing met gebruik of vertoon van wapens. Op 12 december 2016 werd verzoeker nog veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent, ook al bedroeg het maar een werkstraf. Verzoeker gaat er dus met zijn betoog ook aan voorbij dat hij in de periode van 2014 tot op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing nog driemaal onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst – waarvan het laatste nog liep op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen

– en dat hij ondertussen ook nog eenmaal werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent. Het enkele gegeven dat verzoeker nog niet strafrechtelijk is veroordeeld voor de feiten waarvoor hij op 28 februari 2017 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, kan bezwaarlijk volstaan om de beoordeling van zijn omvangrijk strafrechtelijk parcours onderuit te halen. Evenmin volstaat een verwijzing naar arresten van de Raad die gewezen zijn in andere individuele gevallen.

2.13. Verzoeker is voorts van oordeel dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

2.14. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder aandacht heeft besteed aan verzoekers privé- en gezinsleven in België zoals artikel 23, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet het vereist .

2.15. Wat betreft het gezinsleven met zijn meerderjarige (stief)kinderen, werd in de bestreden beslissing gesteld dat het vereist is dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid opdat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat deze overweging volledig onbesproken. Wat betreft verzoekers minderjarig stiefkind wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er slechts sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven indien er een de facto gezinsleven bestaat tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geenszins concreet ingaat op de vaststelling in de bestreden beslissing dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een zorgdragende volwassene is voor het kind van zijn partner. Er kan dan ook geen beschermenswaardig gezinsleven worden aangenomen tussen verzoeker en zijn meerderjarige (stief)kinderen

2.16. Voor wat betreft verzoekers privéleven stelt de bestreden beslissing, *“Ik merk evenwel op dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven bracht u ruim 21 jaar van de ongeveer 28 jaar dat u in België bent, in detentie door. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Ondanks het feit dat u op 14.03.2001 gewaarschuwd werd dat u het land uitgezet zou worden indien u zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen, werd u nog maar liefst 3 maal veroordeeld. Zelf tijdens uw penitentiair verlof deinsde u er niet voor terug om de wet te overtreden”*. Voor wat betreft verzoekers gezinsleven met zijn Belgische partner A.V.S stelt de bestreden beslissing, *“Gezien uw frequente detenties lijkt het weinig aannemelijk dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat u een werkelijk gezinsleven onderhoudt met uw Belgische partner, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of elders.”* De staatsecretaris maakt vervolgens de balans op zoals vermeld in punt 2.8.

2.17. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift niets in concreto aan dat de door de staatsecretaris gedane beoordeling van zijn privé- en gezinsleven en de door hem gemaakte balans onderuit haalt. Waar verzoeker vooreerst stelt dat er geen onderzoek werd gedaan naar de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken en naar het recent karakter ervan, volstaat het te verwijzen naar wat hierboven reeds werd uiteengezet. Verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel in dit verband, dat verweerder zich beperkt tot *“zeer algemene stellingen”* en op een *“stereotype manier”* zijn zaak behandelt, en dat er geen *“concrete en billijke afweging”* werd gedaan, kan bezwaarlijk volstaan om de in punt 2.16. vermelde beoordeling onderuit te halen. Verzoeker lijst voorts de elementen die zijn zaak kenmerken op en is van oordeel dat verweerder geen correcte en billijke afweging heeft gemaakt *“aan de hand van criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft”*. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker hiermee de zogenaamde Boultif-criteria bedoelt (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48), kan de Raad enkel vaststellen dat de hierboven weergegeven beoordeling getuigt van een toetsing aan de hand van deze Boultif-criteria, minstens blijft verzoeker in gebreke aan te tonen op welke wijze deze criteria met de voeten werden getreden door verweerder. Door de gegevens die zijn zaak kenmerken op te lijsten toont verzoeker ook niet aan dat verweerder deze op onzorgvuldige of disproportionele wijze zou hebben beoordeeld.

2.18. Verzoeker stelt nog dat zijn beroepswerkzaamheden en deze van zijn partner verhinderen dat zij zich elders vestigen, doch de Raad kan enkel vaststellen dat voor wat betreft de beroepswerkzaamheid van zijn partner, hij deze omstandigheid niet aan verweerder kenbaar heeft gemaakt naar aanleiding van het in het punt 1.16. bedoelde formulier "hoorrecht". Op voormeld formulier werd nochtans uitdrukkelijk het belang van het schetsen van de persoonlijke situatie benadrukt, waarbij werd aangegeven dat verzoeker er alle belang bij heeft deze zo compleet mogelijk in te vullen. Daarenboven toont verzoeker met louter één loonfiche van zijn partner nog niet aan dat er daadwerkelijk sprake is van ernstige hinderpalen, die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet. Uit niets blijkt dat verzoekers partner, indien zij verzoeker wenst te vervoegen, niet in staat zou zijn elders een tewerkstelling te vinden. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn eigen tewerkstelling en te dien einde verwijst naar het "stuk 2" van zijn inventarislijst, wijst de Raad erop dat dit overtuigingsstuk enkel betrekking heeft op de tewerkstelling van zijn partner. Uit niets blijkt dat verzoeker thans zou zijn tewerkgesteld. Verzoeker brengt ook niets in tegen de bestreden beslissing wanneer ze stelt dat hij slechts van 8 september 2014 tot 30 september 2014 officieel werk heeft verricht. Wat betreft de verwijzing naar twee arresten van de Raad, wijst de Raad er – losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben – op dat verzoeker geenszins aantoont dat de feiten die aan de grondslag lagen van de geciteerde arresten, gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Hierbij herhaalt de Raad dat de beoordeling in casu niet is beperkt tot de loutere vaststelling dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, waaraan de persoonlijke en familiale belangen zonder meer ondergeschikt worden geacht, doch dat een concrete belangenafweging is gebeurd. In het licht van de concrete elementen van huidige zaak, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM onzorgvuldig of disproportioneel is geschied.

2.19 Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig op voormelde wetsbepaling beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA